

vielä 20 miljoonaa dollaria. Mitä suurempia summia! — luudahdetaan yhdestä suusta. Mutta kuinka kurjan pienä verrattuna siihen, mitä Amerika olisi voinut tehdä! Ja kuinka myöhään ne ovat luovutetut! Eikä näitäkään summia vielä ole käytetty. Ja Amerikan avustusyhdystys (Ara) on aikeissa lopettaa toimintansa aikana, jolloin hyvästä sadosta huolimatta satoja tuhansia ihmisiä on hädässä ja työkyvyttöminä kesettyneen kärsimysten takia. Yhdistys ei aio jatkaa edes lasten avustusta tämän vuoden umpeen kuluttua.

Kansainvälisten työläisten velvollisuus.

Haluavatko maailman työläiset tulla myöskin tähän tapaan? Tahtovatko he jättää venäläiset veljensä pulaan avustettuaan heitä vuoden ajan kansainvälisten työläisten avustusyhdistyksen kautta sekä Amsterdamin ammattiliiton avustusyhdistyksen kautta, sen jälkeen kun he ovat herättäneet Venäjän työläisten riupeissa pelastuksen toivetta ja rakentaneet solidaarisuuden sillan Venäjän välille? Ei koskaan!

Kapitalistien kaksinaamaisuudelle he tulevat antamaan varman vastauksen:

"Maailman työläiset tulevat auttamaan Neuvosto-Venäjää, ensimmäistä työläisten ja talonpoikain hallitusta!"

Friends of Soviet Russia Bulletin.

Toverittaren asia-miehille.

Toverittaren kilpailun lopulliset tulokset eivät vielä ehtineet tähän numeroon vaan julaistaan ne ensi numerossa.

Jos tahdot antaa lahjan ystäväntällesi tahi tuttavallasi, tilaa hänelle vuosikerta "Toveritar" lehteä.

Tietoisuus ennen kaikkea!!

Kaupungissa oli vielä suuri määrä valkokaartilaisia. Upea, yleinen Nevski tulvehti entistä elämää, loistellasta ja yltäkylläistä elämää. Sosiaalipetturien, (huomispäivän sosiaalimurhaajien) vaikutusvalta oli vielä suuri.

Juuri näinä tällaisina päivinä tapahtuvat uusintavaalit Pietarin Neuvostoon.

Pietari oli punaisen köyhällistöllisen Venäjän lippu. Jos se horjahtaisi, värähtäisivät työläisten sydämet yli koko Venäjänmaan.

Volodarski ja Sinovjev sekä muut toverit kävivät vaalitaistelun, heittivät näyttämölle kaiken parhaimman agitationivarastonsa.

Volodarski ritariillisesti palautti-sosiaalisovittelijolle vaalitaistelun ajaksi heittä takavarikoidun aseensa — painetun sanan. Taistelu tuli olemaan rehellistä, julkisesti voittoa se, jonka puolella on totuus. Ainoastaan totuus!

"Jos oborontsit (isännän puolestajat) lupaavat, että neuvostoihin päästyänsä tulevat puolustamaan neuvostovaltaa, minä ensimmäisenä luovutan vallan heille" — näin puhui Volodarski rautillekkien kokouksessa puoli tuntia ennen murhaansa.

Mutta sosialipetturit ovat sosialipettureita. He ottivat ritariillisesti heille palautetun aseensa ja käännsivät sen viipymättä sen palauttajan-nsa vastaan. "Xänestäkiä neuvostovaltaa vastaan!" — kiljuivat he kirkassa lehdistyssä. He eivät huolehtineet omien ehdokkaidensa yllistelemisestä vaan bolshevikien ehdokkaiden parjaamisesta. He eivät taistelleet Pietarin Neuvoston kokoonpanon uusimisesta vaan sen hävittämisestä sellaisenaan kerta kaikkiaan. "Alas neuvostovalta! Se oli heidän taisteluunsa.

(Jatk.)

Suomen porvarinaiset sillanrakennus-puuhissa

Suomen luokkasodan perintönä on Suomen köyhällistöllä n.k. sotaorpoja, joita laskettiin olevan kaikkiaan 25—28 tuhannen vaiheilla. Kolmattakymmentä tuhatta turvatonta lasta! Mikä kurjuus!

Kolmen vuoden aikana on eduskunta myöntänyt kaikkiaan näiden orpojen avustamiseksi 20 miljoonaa markkaa samalla kun se yhtenä ainona vuonna myönsi suojeluskunnille 25 miljoonaa. Kaikki se avustustyö, jota hallinnollisten laitosten taolta on tehty, aina kunnanvaltuustojen myöten, on ollut samanluontoista, jonka vuoksi se on tuottanut suurempaa kurjuutta ja surua avustuksen saajille kuin luojennusta. Porvaristo on näette ollut useimmissa tapauksissa sitä mieltä, että "punaiset" äidit eivät ole kelpoisia ja siivoita kasvattamaan omia lapsiansa, jonka vuoksi lapset ovat eroitettavat äidistään ja annettavat porvarillisin perheisiin muka kasvatettaviksi. Sotaorpoja onkin 1,731 sillä tavalla eroitettu äidistään ja myyty vieraiden hoitoon.

Tällaisen suuren orpojen armeijan kasvattamiseksi "siveiksi" ja nöyriksi ovat nyt erikoisella innolla rientäneet Suomen porvarinaisetkin. Ne samat naiset, jotka kansalaisuuden aikana avustivat miehensä kaikkien tavoin lahtauttamaan näiden työläisten isä ja jotka seppelöivät miehensä ja veljensä jumalallisella sädekehällä näiden palattua hirvittävästä murhatyöstään. Tiitä varten ovat he perustaneet n.k. kasvatuskotiyhdistyksen, jonka puheenjohtajaksi on valittu rouva Esther Stohlberg, Suomen nykyisen presidentin vaimo.

Että tuo kasvatuskotiyhdistys on perustettu porvarivallan lujittamiseksi, siis poliittisissa tarkoituksissa, eikä suinkaan säällistä ja myötätunnosta orpolapsia kohtaan, se käy selville siitä, että sen varjossa on lähdeytetty lujittamaan Suomen ja Amerikassa olevien suomalaisten porvarien välillä.

Joku aika sitten rouva Stohlberg kääntyi avoimella kirjelmällä Amerikan suomalaisten puoleen, jossa vetosi meidän täällä olevien "kansalaisten" inhimillisyyteen ja kutsui meitä mukanaan avustamaan Suomen tuhansia orpolapsia. Hänen vetoamustansa on täydentynyt nykyään tässä maassa oleva Betty Järnefelt-Rauanhelmo suomalaisessa porvarilehdissä julkaisemassaan kirjoituksessa. Hän kirjoituksessaan ensimmäin kerran presidentin rouvan jalomielisyyteen ja suureen kykyyn ymmärtää Amerikan suomalaisten mieltä, "kun hän on vakuutettu siitä, että täällä harrastetaan Suomen tulevaisuuden lujittamista ja ollaan valmiita auttamaan siinä mikäli mahdollista".

Sitten Betty Järnefelt-Rauanhelmo jatkaa:

"Rouva Stohlberg huomauttaa siitä, että Suomessa on kymmeniä tuhansia hoidottomia lapsia, joiden laiminlyöminen tuottaisi heille itselleen ja yhteiskunnalle arvaamattomia vaurioita. Ne olisi saatava hoitoon ja kehittymään kunnan kansalaisiksi".

Sitä sillä tavalla noista hoidottomista on tarkoitus kasvattaa "kunnan kansalaisia" mainitsee kirjoittajaj, että Kasvatuskotiyhdistys pyrkii eri paikkoihin Suomea perustamaan vastaanottokoteja aineelliseen tai siveelliseen hätään joutuneita lapsia varten, "jotka siten saatuaan jonkun aikaa hoitoa niissä kodeissa, siirretään kasvatustaloksi hyvin yksityisiin koteihin maalaisväestön keskuuteen".

Mutta antakaamme Betty Järnefelt-Rauanhelmon edelleen selostaa Kasvatuskotiyhdistyksen tarkoituksia:

"Amerikan suomalaisten laajat pi-

rit, tutustuessaan Suomen elämään ja oloihin, ovat monesti mieltäkirvautta nänneet sen eripuraisuuden ja puoluekiihkon, mikä sielläkin vallitsee. Suuren murrosajan tuottamat haavat eivät ole vielä menneet umpeen. Mutta tällainen työ, mitä kasvatusyhdystys suorittaa, on parhaimpia keinoja keskinäisten yhäksittelyiden lujittamiseksi ja sisällisen sopuun rakentamiseksi. Onhan se laupenden työtä riippumatta puoluerajoista ja tarkoittaa onnettomien pelastamista ja auttamista kuuluvatpa mihin puolueeseen tahansa."

Edelleen Betty Järnefelt-Rauanhelmo laittelee näin:

"Amerikan suomalaiset kuuluvat moniin eri yhdistyksiin, joita täällä on valkuttamassa. Mutta he eivät tiettäväksi kuulu yhteenkään, joka olisi yhteinen kotimaan kanssa, jossa Amerikan ja Suomen suomalaiset olisivat yhdessä rinnakkain, tasavertaisina jäseninä. Usein on toivottu sellaisen sillan syntymistä, joka yhdistäisi heimolaiset valtameren molemmin puolin. Tässä on yhdistys, Kasvatuskotiyhdistys jonka tarkoitus on yleisinhimillinen, ihmisyyden edistäminen, laupudentyön tekeminen, samalla kun se pyrkii rakkauden Suomen kansan tulevaisuutta rakentamaan. Volko olla mitään sopivampaa alkuun sen sillan rakentamiselle Suomen ja Amerikan välille, jota niin hartaasti toivotaan". (Tummenukset meidän.)

Kysymyksessä on siis, kuten edellä jo on mainittu, porvarillisen rintaman lujittaminen työläisiä vastaan, sillä nämä porvarinaiset, jotka tässä puhuvat heimolaisten yhdistämisestä valtameren molemmin puolin, eivät erehdyksessäkään ajattele haluttuina heimolaisinaan niitä tuhansia työläisiä, joita Amerikassa on. Mutta silmien lummeeksi runoiltaan heimolaisista yleensä.

Amerikan suomalaisilla työläisillä ei ole mitään yhteistä näiden rouvien kanssa. Jos eivät he alkuperänsä olleet selville siitä, että kaikki puheet yleisinhimillisistä hyveistä on pelkkää sanan helmiä silloin kuin luokkaedut ovat puolustettavissa, niin tunsivat he sen syvästi ja katkerasti silloin kuin lahtariarmeijat vuoden 1918 ikimuistoisina päivinä verenhimoisina raivosivat kautta poloisin Suomenmaan tuhoten kymmeniä tuhansia työväen parhaimmista.

Missä olivat silloin porvarinaisten ylevät aatteet inhimillisyydestä?

Amerikan suomalaiset työläisnaiset eivät voi rakentaa mitään yhteisymmärryksen siltaa enempiä Suomessa kuin tässäkin maassa olevien suomalaisten porvarinaisten kanssa, puhukoopa nämä kuinka kauniista ihanteista tahansa. Heidän tunnuslauseenaan tulee päivittäin olemaan kaikkien entistenkin siltojen rippeiden repiminen, jotka heitä josain tapauksessa mahdollisesti vielä ovat saattaneet yhdistää porvarilliseen ajatustapaan ja porvarillisiin yhdistyksiin.

Porvariston kanssa yhteisymmärryksen johtavat sillat polkki! Yhtenäinen luokkarintama Suomen työväestön kanssa niin Suomessa kuin tässä maassa asuvaa suomalaista porvaristoa vastaan! Nämä ovat Amerikan suomalaisen työväestön ja sen mukana myös työläisnaisen vaatimuksia, joissa ei ole tinkimisen varaa. Näistä vaatimuksista ei meitä saa horjauttamaan porvarinaisten silmien lummeeksi käyttämät orpolasten avustaminenkaan. Sitä tarkoitusta varten meillä on omat avustusyhdistyksemme, joiden kautta voimme orpoja avustaa. —

Pakinaa

Joku Hulda kirjoittaa Industrialistien palstalla nykyisen avioliiton rapentumisista, kuinka se ja tuo Liisa oittaa ja karkaa, ja kuinka miehet siitä moittivat naista, ja me naiset sallimme sellaista tapahtua, eikä Toveritarkaan selvittelee naisille tällai-

sia kysymyksiä vaikka Huldin mielestä se on juuri lehti, jonka tulisi tehdä selvää tällaisissa kysymyksissä. Hulda keuh ei tilaavansa eikä lukevansa Toveritarta, mutta silti hän tiesi mitä se ei sisällä. Minä kyllä uskon, että vähinkin ymmärtäväinen ihminen sen tietää, ettei Toverittaren palstalla ole tilaa selvitellä yksityisten onnettomia Hilttoja, Toveritar kun edustaa joukkojen yhteistä hyvinvointia.

Niin vakava kuin tämä samainen juttu onkin, niin kuitenkin se ei ole sillä autettu jos me kirjoittelemme, vaikka kuinka palavia artikkeleja ja huudamme, että nykyajan nainen ei enää alistu orjuuteen ja hänellä on lupa karata jos niin haluaa. Paremmiin ja pikemmin me saavutamme näkyvän tuloksen kun yhdessä kaikki Huldat rakennamme alkuvaiheita uuden yhteiskunnan suureen tehtävään. Vaikka nykyajan nainen alkaakin jo ravistelemaan ah-taita vanhollisuuden riisyyttä pääl-tään, niin ei se edellytä sitä, että nyt tuossa vaan hättipikaa vapanteen pitäis. Ei rikkaruoho herkei kasvamaasta vaikka sitä varsista nypitkin, juurineen se on kiskottava, jos mieleit sen kokonaan polstaa. Sama on laita onnettomien perhesuhteidenkin. Eivät ne sillä lopu, jos tuo tai tää oittaa ja kumoa pienen yhteiskuntansa, kun sen juuret, sen syyt ovat kät-kettyä riistojärjestelmän suojuksiin.

Kirkkoissa ja kouluissa kodin pyhyttä ja ihauutta lauletaan ja kapitaalin paras ase — laki — on valmis antamaan luvan vaikka kuinka sopimattomille fyysisille ja henki-senkin olemuksensa puolesta alkamaan luonnon tärkeimmät tehtävät, ollenkaan ajattelemtakaan heidän taloudellista tilaansa, vaikka synnyttäisivät lapsia näikkään kuollakseen. Sehän on laissa sallittua että lisätään seurakuntaa mutta ei ehkäistä, vaikka siihen näivettyisivät. — Sitten kun aviopuoliset tämän tai tuon syy-täkin eivät enää voi suvalta toisaan turvautuvat he taas tähän samaan lakiin, joka puolestaan viisaasti mää-rittelee, mikä isän ja äidin tehtäväk-si jää kun suhteet, toisin sanoen kah-leet katkeavat, taaskaan vähäikkään ajattelemta minkäläisen käsitteen ja kasvatuksen lapset saavat.

Näin jatkuu ihmiskunnan pilkkua, kunnes mammonan mahti, on kukistettu. Niin kauan kuin raha määrittää kahden illan vastakkaisen luokan elä-män tavat, niinkaan pysyvät avio-suhteekin tarkoitustaan vastanmattomi-na. Vasta proletariaatin järjestämis-sä eläminen tehtävää, nimenkin tuntee itsensä vapaaksi toveriksi miehen rinnalla, kun häntä ei ole kahittu kaiken näikköisillä huollilla. Siis yksimielisesti ponnistakamme saadak-somme kaikki sorron siskot ja veivot Kommuunin lippua ihallemaan. Luke-malla Toveritarta Huldakin huomaa että Toveritar sentään hyvinkin pal-jon teoriseeraa perhemuotojen kehityksestä, vaikka ei juuri Huldin mu-kaisesti. Auroora.

PERHEEN AIDIN OIKEUS KEHITYKSEEN.

Koska nimerkki "Äiti" Toverit-tareissa esittää kysymyksiä, onko per-heen äidillä yhtä suuri oikeus ja vapaus kehittää itseään kuin isällä, niin ajattelen vastata jollakin sanalla mi-tä minä ajattelen tuosta. Käsitte-tyksen on, "että joka perheessä pitäisi isän käsitteä se kuinka suuresta mer-kityksestä on äidin kehitys, jotta olis-ivat jonkun illan lasten luona koto-na jos lapset nimittäin ovat niin pie-niä, että ei niitä voi kuljettaa jou-kossa, sillä nainen se on, joka on ihmiskunnan kasvattaja, ja jos ei nainen käsitä tästä yhteiskunnasta paljoa, niin ei hän voi myöskään kasvattaa lapsiaan sitä ymmärtä-mään. Perheen isältä, joka on aina työssä ja pois kotoa, jää lasten kehittäminen ainakin syrjään. Lasten ke-hittäminen on kaikkien tärkeimpi, sillä kapitalistitkin ovat sen huomanneet, että lapsena on heidän juuru-